

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at udarbejde en redegørelse, der afdækker om lovgivningen i tilstrækkelig grad sikrer at børn anbragt uden for hjemmet samt disses forældre bliver behandlet i overensstemmelse med FN's Børnekonvention

(Medlem af Inatsisartut Anna Wangenheim, Demokraterne)

Jeg vil på vegne af Inuit Ataqatigiit takke forslagsstiller Anna Wangenheim for forslaget.

Inuit Ataqatigiit deler selvsagt forslagsstillerens efterlysning af løsninger for problemet.

Det er bekymrende at der er så stor en fejlmargen i forbindelse med kommunernes sagsbehandling af børn og unge – også hvad angår anbringelser af børn og unge udenfor hjemmene.

Når et barn eller en ung person bliver anbragt uden for hjemmet, er dette en hårdt psykisk belastning for barnet, den unge eller for forældrene. Det offentlige indgreb er ganske alvorlig – og anbringelser udenfor hjemmene sker, når alle andre muligheder er udtømte. Når denne mulighed er den eneste mulighed der står tilbage, så må disse sager behandles med den størst mulige omhyggelighed.

Forslagsstilleren kom blandt andet ind på ombudsmandens redegørelse for 2020 i sin begrundelse. Sådanne fejltagelser er under ingen omstændigheder acceptable. Omfanget af det offentlige svigt er alt, alt for højt.

INUIT ATAQATIGIIT INATSIARTUNI

I har igennem mange år hørt disse forhold, redegørelser, undersøgelser og lignende. Derfor er tiden moden til at handle.

Men hvordan skal vi handle? Gennem en ny redegørelse? At man pålægger Naalakkersuisut om at udarbejde endnu en redegørelse – hvor man udreder om man har sikret at de børn der bliver anbragt udenfor hjemmene samt at plejeforældrene modtager service der lever op til FN's børnekonvention?

Har vi allerede ikke viden nok om området? Loven bliver ikke fulgt – ligeledes bliver FN's børnekonvention ikke fulgt. Der er rigeligt med dokumentation om det. Tilbage står spørgsmålet om, om vi skal udarbejde endnu en redegørelse om de forhold vi til fulde allerede har belyst? Selvfølgelig kan vi efterlyse bedre rammer for at sikre at opfyldelsen af loven samt ikke mindst FN's Børnekonvention. Hvis formålet er netop det – så er det forståeligt.

Men vi må understrege at Inatsisartutloven om støtte til børn, allerede er udarbejdet på grundlag af FN's børnekonvention. I netop denne lov har man medtaget forhold i FN's børnekonvention, f.eks. at børn skal høres i sager der vedrører dem. Vores problemer ligger i, at vi har problemer med at føre loven ud i livet.

Jeg kan tage et par eksempler. Det der nu er sat på dagsordenen er, at der bliver handlet uden om loven samt at man træffer ulovlige afgørelser – det i sig selv er særdeles uacceptabelt. Vi skal handle overfor disse. Men hvordan? Gennem en ny redegørelse? Det bakker Naalakkersuisut op om. Sagt med andre ord – "hvis" man beslutter det – er vi i færd med at omgå vores pligt til at følge loven?

Det der er på dagsordenen – nemlig lov om støtte til børn – som i betydeligt omfang ikke bliver fulgt af myndighederne – og som i betydelig omfang er dokumenteret i ombudsmandens redegørelse.

Hvordan kan vi så handle overfor det – altså på grundlag af loven?

INUIT ATAQATIGIIT

INATSIARTUNI

Kære formand jeg citerer:

Inatsisartutlov nr. 20 af den 26. juni 2017 om støtte til børn.

Kapitel 17 – Saktionsbestemmelser

“§61. Naalakkersuisut kan pålægge kommunalbestyrelsen tvangsbøder, herunder dagbøder, såfremt der påvises grov eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i overholdelsen af kommunalbestyrelsens myndighedsforpligtelser i henhold til bestemmelserne i denne Inatsisartutlov.”

Hvad er Naalakkersuisuts holdning til denne bestemmelse – hvis de altså er af den opfattelse at der er sket betydelige overtrædelser. En grænse for de gentagne overtrædelser. Måske er tiden kommet til det? For hvis ikke der bliver gjort noget overfor disse ulovligheder – så har vi blåstemplet lovløsheden. Jeg ved udmærket at bøder ikke vil rette op på disse mildt sagt uheldige forhold. Men vi kan ikke komme uden om, at vi i vores arbejde skal overholde lovens bestemmelser. Og det er netop det der er på dagsordenen her.

Inuit Ataqatigiit ønsker ikke at forkaste forslaget. Men vi kan allerede nu – uden at skulle udarbejde en ny redegørelse – ved hjælp af ombudsmandens redegørelse allerede læsse hvilke udfordringer og forhindringer der er på området.

Hvis denne begrundelse skal forstås som, at Inuit Ataqatigiit forkaster forslaget vil denne opfattelse være forkert. Vi ønsker at forslaget skal henvises til behandling i relevant udvalg. Hvis vi ønsker at være med til at rette op på problemet. Dog må vi debattere om endnu en redegørelse er den eneste farbare vej. Vi har begrænsede ressourcer og evner – problemet er ganske omfangsrigt – vi må nøje overveje de skridt vi er nødsaget til at tage. Jeg håber at udvalget vil undersøge andre løsninger før vi beslutter om endnu en

INUIT ATAQATIGIIT INATSISARTUNI

redegørelse er den eneste vej ud af problemerne – eller om vi kan gøre noget andet.

Selvfølgelig håber vi, at forslagsstilleren forstår førnævnte forhold – ligesom Inuit Ataqatigiit stiller sig til rådighed for forslagsstilleren om at rette op på de forhold som bliver taget op i forslaget.

Tak.